

МАРТИН К.

ДЕФЛОРАЦИЯ

декември 1994

*- сонце, тата!
- не сонце, сине!
секс!*

МОТИВЪТ НА ВЕЛИКИЯ МАСТУРБАТОР

На прага на Всеобщото Униение, пред мечтаното дефилиращо пред нас Многообещаващо Общество, в края на скапаната Епоха на Впяячения Виночерпец, живял дълго в задния двор на Добре Подредения Свят, си спомних или ми казаха, или Го измислих Него – Мотивът.

Мотивът на Великия Мастурбатор разпнат на кръстачка за плашило или Коледна елха, Синдромът на Болестотворното Недоволство, измислен от Бог (заради Просто Прогреса и Луксетиката на Духа) по Време на Творческото безебие твърди, че Добрите Богове са мързеливи и единствената верна религия е бягство от Скуката през Полето на Усещането в Страната на Възприятията, там където отдавна живеят Добре Дефлорирани Музи на Познатото Безпаричие. Там, малко след Пролома на Детството, Самоукният Механизъм на Великия Мастурбатор води подир себе си Неадресирана Недомлгвка на Изпадналите в Немилост Великани, регистрира я в Регистъра на Изгубените Каузи, който списваме аз и Мойте Приятели и я спуска надолу по Склона на Бъдещите Неуспехи в Каньона на Отричането, Приличието и Тоталното Безразличие. Назад се виждат Хълмовете на Мазното Съществуване, по които загиват Житейските Алпинисти, надолу – недостроеният от Предците Път на Статуса, върху който Мотивът забива поредния Си Километричен Камък с надписа STATUS VELLI – Нормалното Състояние на Духа.

Не посягайте, не отваряйте уста срещу Мотива – гласовете Ви ще замиришат и Ординеропатията ще Ви прогние. Мотивът не е съвършен, защото ако беше, всичко щеше да Му е Все Едно и следователно: нямаше да Съществува. И както всяко Полезно Житейско Изкопаемо, Мотивът – Жрец на Обикновеното Човешко Желание за Нещо повече от Всичко Останало, хранейки се с Присъствие, Маргинални Вагинални Структури, подсилвайки се с Дефлоративни Комплекси или просто търсейки Тихата Стая е неизвергнат и прогонен от Претенциалната Изява на Официалното Социо, където няма място за Изпаднали в Немилост Великани и където Девствените Поетеси и Гериатричните Поетомани се съвокупляват мастурбирайки по Съвсем Обикновен Начин.

Но Той – Мотивът на Великия Мастурбатор, добрият Играч на Щастие, Вицекралят на Същността прииждащ в креватите на шестнадесет годишните, Еманацията на Изказуемия Абсолют, Ортодоксалният Циник, знае че Самотата е оръдие на труда в препитанието на Душата. Той вярва, че красивите жени винаги спят с Изпадналите в Немилост Великани, че хората ще се смилят над Изпадналите в Немилост Великани и Изпадналите в Немилост Великани един ден ще държат Екзистенциалния Боздуган на Точно Това Общество.

МАРТИН К.

*на моя приятел – аристократът
и музикантът Николай Станков.
неговата житейска история ще бъде
романът на твоето Незнание,
Читателю.*

ПЕСНИ

Цигански пътища в края на лятото
Дълго ще водят очите ти.
Слънце и Вятър сменят местата си
И се усмихват на фотолюбителите.

Смахнати чайки луди по залеза
някого викат неистово.
детски лица ала пясъчни замъци
вярват и молят за нещо измислено.

Морските вълци, сбръчкани старчета,
бавно разказват кого са обичали.
Тайно в очите им, голи се мяркат
родени от пяната руси момичета.

Още хиляди ноти и хиляди думи
горещите плажове тихо ще скрият,
посветени на толкова просто безумие –
този свят е жена,
и морето е нейна стихия.

1990 г.

Свят от улици, цвят и жени
море от изгубени възрастни хора
залени от шум и неон. Светлини
родени от тъмните вътрешни дворове.

Небе от желаня, дъжд от мечти
измили очи от тъжните помени
човеците бързо забравят, почти
се подсмиват на моите спомени.

А моите спомени –
отломки от парчетата на Някога
са писмо от неизвестен почитател
три стръка нова трева
няколко любими читатели
и аз.

1992 г.

Юли. Радост. Лято.
Смях.
ритъмът на любовта
Нощ и младост.
Сила.
Грях.
вече се събуждам

Болка. Извор. Кръв.
Разпятие.
живата вода изпих
Жажда.
Вино.
Хляб и стих.
мисъл и объркани понятия

Щастие. Приемане. Безсъние.
силна музика видях
Клетва. Старо пълнолуние.
бога ми, та аз не спях!
Бога ми,
та теб те има
прероден и топъл дъх...
Капки блясък.
не заспивам.
Огън.
Вятър.
Цвят.
И дъжд.

1988 г.

Спътниче

Къде всъщност отиваме, Спътниче
Аз мислех, че ти знаеш
Вероятно ти помниш още причината
Която те накара да вървиш
Защото аз забравих моята
И сега вече не мога да обясня нищо
А не е нужно да казвам, че
следвам Слънцето
че знам края
че търся нещо
или обичам някого.

Вървиш защото си тръгнал. И ти, нали?!
И защото всички други го правят
Но като че по-добре от тебе.
Но като че по-добре от теб.

Заради тях отхвърляш непогрешната мисъл
Че няма място, където можеш да отидеш
И вървиш за да се чувстваш свободен.
Ти обичаш да се чувстваш свободен
Непрекъснато повтаряш точно тази дума
Без да разбираш търпението ѝ към теб.

Нам е по-трудно от онези
Които никъде не отиват
Онези просто бягат. Бягството няма цел
Бягството няма цел.

По-трудно е да вървиш непрекъснато и сам
Разбира се, че сам!
Всеки опрял се до тебе ти прашаш по дяволите
Защото там, където отиваш
Няма място за всички
Но нищо – ти иди там, върви
Измисли това, към което вървиш
Измисли това, което ще наричаш „Някак си“
Надпиши го на какъвто искаш език
Стой там до края и подновявай надписа
след всяка нощ, след всеки дъжд, след всяка зима
Докато ти се изтрият пръстите.

Ти ще си стигнал - аз ще съм същият
Ще те питам същото:
Къде всъщност, отиваме, Спътниче?
Ще мисля, че ти знаеш.
И пак ще тръгна
По дяволите.

1990 г.

Знойна девойка,
темната доба -
пълен догоре сахана.
Лунно е време,
отгроба ставам
сал да е харен нишана.

Стара говорка -
мъжко имане,
имаш ли гъста ракия ?
върли разбойници,
лоши побойници -
аз съм се пръкнал от тия.

Де са олуците,
бойно оръжие,
заглуши комшулуците -
идеме ние -
верни другари,
неверни приятели -
мене ме светят
звезди несъздатели.

Лепа му булката -
болно добиче,
пиле де кукне
все натам тичам.
Аз съм се лутал
в стария Небъде -
де съм загубил цигарите ?
както се помня
все това правя -
правя си Космос,
майка му стара,
другото го забравям.

Знойна девойка -
зеничен пробод,
утрешно време настана.
Слънцето пръска
слънчева доба:
чужда невеста пристанала.

Пронина

(упражнение в стил)

Остео мосте ле, с вамо се рея
с джином се рано просмучеле
кламо се кланат, сите измреа,
сам ли е намо бардучето.

Земете значи, хван да го хвърлиа
сопри, ке земем упием се
хам да го докопам, хам да го свием,
гаджето с мен исвърлиа.

Ама то добро е, нема да виеш
с джинот све лошо излаза,
земи си темното, немой да плачеш,
пийни от джобът ракия.

Йебом ти богът, бе копиле,
усти ма жена, па значи
йомрем за неа,
куче я влачи,
йебом й душа сапрячена.

Остео мосте ле, неа да зъмнем,
зъмнем ли неа, ке умрем;
ложни ми костето
дека завариш –
па ке й станем сайбия.

1994 г.

На приятелите,
Нищо не правещи прекрасни безделници
Най – много

На плътта си
Нищо не струваща, душеносна
Нарочно

ДРУГИ ПЕСНИ

(все ще се четат)

ПЪСТЪР СВЯТ

От Гергана

Няма търпение хората
за нещата, които не се случват.

Розово отключени,
светлината, денят
и тяхното интимие
дадоха знак на една непозната
оранжева случка
облечена с фрак
да ни се случи на мен
и на моите приятели.

Моите приятели,
цепещи мрака на две и на три
(от който изпадат
неизвестни зелени отблясъци)
сядат по турски в онзи капан,
в който се хващаме толкова често
мокри от мокрия пясък
(от който се правят стените
на родилните домове)
за да може светлосиньо до мораво
да пее хорът на хората
които толкова често срещам
и въобще не познавам
пък и толкова много не ща...

Щото на всички в главите нахълтват
мъдри и жълти
разни Големи Неща
разни плодящи се слънчеви зайци
с лунни женски паяци
влюбени в мъжките си и страдащи
от белтъчна недостатъчност.
Което тук на брега
е редно и прекомерно
за нашия свят
където има и малко черно
щото все някой ще да е умрял
тези дни...
...или така и така ще умре
заради малките менструални капчици кръв

в зениците на жените
или заради просто червеното
в мозайката на върнатия алкохол
който пръв е бил причината
да спиш с тях...

да спиш с тях
от срам или грях
в характера на случката е
телесното безбожие
под полата ѝ
под кожата ѝ
под голотата ѝ – истинско
женско белокожие има
с ултравиолетови очи
с хиперрусата ѝ коса
и държанието ѝ с цвят
на смях...

без извор, без рима
незримо
като ненаписана книга
от Жан, Джак, Ханк
и който друг се досетите
от пастелните писатели
отдавна непогребани
в мен и приятелите ми
под сивкавото безбожие
в подножието на литературните хълмове
където има и още много
други неща –
непотребели
в пъстрия свят на брега:
разни столове, маси
и офисни мебели
грижи за насъщния
и миди, и риби
и влага,
които се слагат в света
просто защото ги има...

та би било интересно и лесно
да споменем и за тях
и за всичко останало
и за ...

и май че това е светът.
И малък, и жалък
и див.
А всъщност светът е красив,
светът е красив
като капка машинно
масло
излята в морето
точно където, съвсем преди малко
момче и момиче
направили рая
съвсем неприлично се любели.
Или се давели...
все тая.

август'1991

Един Човек много искал
да си пусне кръв.
Не знам по какъв повод
дали имал нужда,
дали така се налагало
или защото всички така правят,
но той твърдо бил решил –
сега кръв ще си пусна,
рекъл той и здраво си наточил
кухненския нож, като междуременно
се порязал на две – три места.
Ето порязах се , казал Човека,
сега Доктор ще трябва да търся.
И на Доктор отишъл
обяснил му, че кръв щял да си пусне
пък се порязал
А пък Докторът му казал:
„ А бе аз теб докога ще те уча
как се рисува Слънце!“
И взел един скалпел
и на гърба на Човека
Слънце нарисувал.
Уплашил се Човека – от това Слънце
цялата му кръв можела да изтече,
обаче нямало Време,
щото умрял,
понеже бил отдавна болен
от остри пристъпи на Желание за
нещо по-добро.
Човека погребали
и бял камък върху него сложили
и докато се чудели какво да напишат
дошло Джуджето, онова карираното,
изиграло един шах
на гроба на Човека,
а на камъка написало:
„ КАК МИ СЕ ЩЕ НЯКОЙ ДА СЕ ПОГРИЖИ
ДА НЕ МИ Е ТОЛКОВА ВСЕ ЕДНО „
После дошъл Великът
и прегърбен от тежестта
на поуката, написал отгоре:
„този свят (Вашия)
е точно такъв
и това обяснява много неща.“

1993 г.

вагинализация

Представи си мрежа от тръби
по които се достига до
морето.

Вярно че по тях върви
най-голямата човешка мръсотия
но пък се достига до
морето.

1994 г.

ПОЕТЕРИЯ

За да бъдеш поет, ти е нужна машина,
две три чаши, още един пистолет
и много патрони.

Кръгът от неща за които ти пука
все повече се стеснява
някой от скука ти пожелава
приятен ден,
искаш ли чаша кафе...

Фотографите от китайския квартал
все още ги няма.
Няма и да ги има
перфектните усещания
в сексуалността след петия - шестия път
по който ще извървят
върволиците от идеи -
онези, неискащите да заспят
почти всяка вечер.

Почти всяка вечер
искащо чаша кафе
идва времето на четиристотинте писма -
Многото жълти символа
на нещата, които не разбираш.
Човеците тряваше да са
най-доброто дело на вярата в Христа.
А не помниш дали го сънуваш
или го мислиш, или го измисляш
този човек, който ти трябваше -
по възможност жена, полудяла по теб,
самката със свободните разбирания
за да се хванеш за нея вместо
сламката, когато се давиш в алкохол.

Но човекът у жената,
приятелче, бързо се изчерпва и тогава
душа и свят ти е
да седиш и да опитваш
на вкус думите,
които минават през главата ти -
Къдрав Косъм, Ужас,
Църква,
 Помисли,
 Проявления

и Изпълнения на помисли
в съотношение десет към едно към нула и три
като коняка,
цигарите,
и кафето, което
каквото и да правиш обичаш.

пък и не ти е писано
да правиш неща,
за които да бъдеш наказан.

Защото поезията е за ленивите,
автоматично влизащи
в Регистъра на Изгубените каузи
сърдити млади хора и ти знаеш това.
всичко друго идва
с възрастта и от
улицата на която живееш –
превъзмогнал всичко
освен себе си,
сам,
неразбран,
изтерзан
и пробит,
като джоб не познаващ по едри
банкноти,
като порция студено
куче,
подут от скука
и изплакан,
разбираш че животът се живее всякак.
Стига да си малко луд.

А ?!
Не искаш ли чаша кафе ?

1994 г.

СОНИНА

ЗА ТРЕПТЯЩИ ТРЕВИ И КРЪВОНОСНИ СЪДОВЕ

Обичта между момчето и момичето
изсвирена на четири ръце
по тротоарите, квартирите
кината и площадите
по кръвоносните ми съдове –
изпятото изплакано
Привличане, родило Смях и Спомени;
след време
написано по нотите
на луди композитори
ще се взриви
ще прогърми и ще си иде.

И ще останеш сам –
осамотен последен страж
от гвардията на
Неосъзнатите желания.
И няма да заспиш
и ще запомниш
кому си служил,
кому дължиш последната монета
и кой те е направил да воюваш.

Обичта между момчето и момичето
извисена на четири ръце
творбата на чудесен
леко пийнал мозък
изпята от тревите и трептенето,
накарала оранжевите
кварки на Човеците
да потанцуват –
ще бъде изстудено побелялото джудже
на Мястото на Слънцето
и ще тежи.

А обичта между момчето и момичето
изсвирена на четири ръце
изпята от локомотивна свирка
на спирката наречена

„Меланхоличен дъжд след
много, много хубави неща„

ще позабравиш,
ще разсееш
из Полето на усещането
и ще обичаш
пак, като че ли.

И не от случая
и не от малкото носталгия
далеч от себе си
ще се помъчиш
да се сетиш
как звучи.

1994 г.

ПАРЧЕТА

Парчета от китарени съзвучия
изгубени от някой музикант
забравен от късмета си
и случая
не много тъжен, не съвсем пиян.
Парчета очаровани момичета
случайно влюбени във някой друг –
небрежно разпиляното
Величие
на често срещаната Скука.

Парчета от комични ситуации
Парчета стари, верни вариации
отдавна позабравили
Обекта си,
парчета неподправен интелект
съчетани със красиво Безразличие
и хубави лица,
парче от търсеното
Ничие,
което е на Всеки
и е женско.

1994 г.

**ПОД ЯВОРОВОТО ДЪРВО
ОБИЧТА МИ ТЕ ЗАЛИВА СЪС ОМРАЗА**

вик на сън. на сън без глас
вик на кръв. крещяща сваяст
вик във мене
викам аз

болка в мене
в здраво тяло
блъска пулс неуморен
във лицето побледняло
болка вътре
болка в мен

ужас вътре
грях потискан
ще изтласка
срам и сила
във гърдите ми се плиска
няма мъка
ужас скрила

скрита сила
нечовешка
мисъл в мозъка играе
и за всички мои грешки
ме проклина и ругае

ме проклина
и проказва
словоблудства своеволно
Обичното в мен
е болно
и залива те
с омраза

вик на сън. на сън без глас
вик на кръв. крещяща сваяст
вик във мен
викам аз

ГРЕХОТА

Поисках да те чувствам възбудена
да нацелувам учестеното ти дишане
и в очите ти очудено да пише,
че желаш.

Поисках да приспивам и събуждам тялото ти
да напиля нуждата от тайното очакване
да въздишаш, че боляло,
поисках в изнемогатата на твоята природа
най-после да отключиш колена
и във силата, която те преброди
и във топлото на моите рамена
да си научиш името.
Жена.

Жена на име Нина,
 Галина,
 или Адел,
или жена на име Пясък.

Посках да извикам крясъка
с ръката, която гали местата
където баща ти не може
да затуля с езика си
на момичето писъка
и вика на жената.
Поисках, о Боже.

1990 г.

ЛОША

от Иглика и Галя

когато една жена
е мъжена
тя е тъжна
за дъжд и многота
шарена свири
свирки
не много лични
съвсем прилично
бърка пръстите
и сваля
птици от дупките
в които
престанала да
разполага със себе си
тя полягва
умира
после се връща
а мъжът казва на тъщата
как можа да я пръкнеш
такава

1994 г.

последна семейна приказка

Имало едно време едно малко чудо.
За три дни го имало.
после това чудо
пораснало,
забременяло
и станало Чудовище.

(край)

МЕСТОИМЕННИЯ

АЗ

его-то изправено срещу дулата
на амбалажните същества
в необичайния ъгъл на стаята
далеч от самочувствието на победителя
рисувал жената, която обича мен –
говорящия кръвоизлив от словоблудие
вътре в главата ми.

ТИ

Жената – обичам те, ненаписуемо същество,
притежаваш ли
рисувани със слабини добри пожелания
върху Великата ти Коремна Стена на плача,
на моя плач, от който се забременява,
както и от праха ми,
ако влезе в окото ти ?

ТОЙ

все вечния космически задник, нецензуриран,
остеоморфен лапидариум, погребал под себе си
Голямото Неспокойствие,
Аптекарят на очертаното безразличие тези дни
мъртвото копеле на Скуката
и неизвестен баща – кофражист
на Точно Това Общество.

ТЯ

срещната или не, ще е по-добра от вас двете.
Кое е прекалено достатъчно
заедно с провлачените любовни кръсъци
на непознато Животно из дебрите на моите
желания.

ТО

ще се роди, но няма да е Наше
колкото и да прилича на мен.

НИЕ

протестът на пеперудите, роден от широкото
отваряне на прозорците през зимата, тихото
чегъртане на нестигнало до човешкото Пиршество
червейче, бавното тиктакане на знаещи, че ще
умрат часовници, чудещи се как да продупчат

времето и пропадайки в някой друг Живот да се
обичат там.
Докато умрат.

ВИЕ
сте ненужни.

ТЕ
болните от мизантропия ТЕ
винаги са прави,
не защото бяха такива,
а защото ги послушахме.

1994 г.

оригинални надписи на женски тоалетни

Еди коя си Мария се чука добре
телефон 344 862
Мъжете са прекрасно нещо !
(това е защото не си ги виждала трезви)

Един баща убил сина си
щото го хванал да пуши!

Не искам да раждам !
Да дишам ! Да слушам !

Винаги го правя.
(Лора, синьото)
Винаги ще те обичам повече !
(там пред киното)

Всички хубави неща не са предмети
вечна твоя прегръщанка –
за любов и за... тромпети.

Живея в семейство, което
не знае нищо за момчето,
с което спях снощи.
то и аз нищо не знам.

Или ще съм единствена
или ще съм самотна.
(или ще си нечия генитална собственост)

Хванах бяс по полов път.

Тоа живот е най-тъжното нещо
което може да ти се случи.

РЕСТАВРАТ

Една жена върви разкрячена
и плаче с ей такива сълзи,
виковете ѝ провлачени са
смъртните кучета на виоленцията
раждани по тъмните части на булевардите
където реставрирани граждани
вършат забранени до вчера неща
миришат на Арда и съвсем по учебник
искат да спят с майка си
или поне така казват.

Зъбите на реставрираните
момчета и момичета стават прозрачни
от оувърдоза, телевизия и знание
как се правят деца и как се махат деца,
недоволни, но задоволени
всъщност те мастурбират по добрия стар начин
от който не се затъпява много
бързо.

Реставрираните хора умират
съвсем както преди
но при някои мъртви
се забелязва страничен ефект
очовечаване
и затова некролозите афишират
привързаност.

Английско говорящите пеперуди
с реставрирана професия
потропват по вратите на храмовете
и гасят фасове в млякото си,
обърквайки представите
в морала на неуките,
ненужните
и неканените.

Мъжът среща жената и ѝ прави дете.
Ах колко глупави са те –
мъжът и детето:
реставрираното битие ги чака
пътувайки по влаковете
пълнейки гарите
обърквайки семафорите с непознатите цветове

от спектъра на семейното нещастие
където в семейството взето за пример
съпругът може какво ли не;
да речем пръдва ревниво,
откъсва си
топките,
и замеря със тях дъщерите си.

Предполагам, че
прави това,
защото жена му не му е родила
момче.

1994 г.

ИНТЕЛЕКТУ АЛНО

(непечатна грешка)

Рано сутрин тя казва:

„ Да ставам ли да го доживея
тоя живот или не... „

Но става, показва си циците на съседа,
смее се, прави кафе, излива го в мивката,
горчиво се разрежава, прави
стотици семантични грешки,
после се разведрява, когато я питам
какво ще напише в книгата си
наречена:

„ Всичко, от което се нуждае един клитор „

Като квалифициран гинеколог
поставям психиатричната ѝ диагноза,
а тя се усмихва различно на думите ми
да се опита да бъде щастлива
и интелекту жално
и интелекту банално
и много нескромно ми казва:

„ Стига да можех,
Но не искам. „

1994 г.

СТАЯТА НА ЕКЗИСТЕНЦА

В ъгъла на стаята,
където живее НВ Екзистенца
седи един малък зелен
 човек

и някъде измежду хартиения прах
на изящната словестност
се храни със смисъл
донесен му
от Търсачите на смисли
живеещи в акваторията
на научните и ненаучните
понятия.

В другия ъгъл
вечно гладен и оранжев
друг един малък
 човек

се храни със обич
а до него се търкалят
Дом Периньонови
и Каберне Совиньонови
бутилки реколта 995
година преди Христа.
Третия ъгъл съдържа
във себе си
купчинка с цвят меланхолик
поглъщаща ембрионите
на тъгата и тъжното
между песни и плач.

Те всички пречат на Нейно Величество
Екзистенца да спи.
Четвъртият ъгъл е празен,
днеска Господ Бог
го няма вкъщи.
Наминете утре.

Нарочно или не
тази шега предизвиква смях,
което кара небесните клоуни
да ударят по още едно.

1995 г.

оригинални надписи от затворнически стени

Стига .

Който иска може ,

другите са боклуци .

аз съм тука . след малко си тръгвам

не ми остана търпение

пък и ще ме сменят .

Изчаках си своето . Не знам дали трябваше

да го правя .

Защото накрая (или в началото)

не се чувствам

Целувам те навсякъде докдето стига езикът ми .

Ще плача за тебе .

Ама ще изчакам да стане късно .

и майка ти ще плаче , адвокат такъв .

БОГ даде телата ни , рокендрола , цигарите

и алкохола , но забрави най важното

забрави да ни осведоми как стоят нещата .

БОГ е . . .

но ще му простим , защото Бог си ти ,

Ако не си ти , защо са ми ?

направо върви по дяволите

Те пък са ми приятели .

Не можем да се отървем .

Все едно . Чакам те .

Където и да отидеш , пак ще си тука

Каквото и да сътвориш , аз ще съм там

Защото . . .

Колкото и да се напъваме

Не можем - опитай !

Защото . . .

Когато сме сами - не можем .

Аз не мога .

Ти опитай сам .

ареста 1990 г .

ламаринени краставици
върху брезентово поле
червен динозавър
роди червено теле
гумени човечета
маршируват под обществен строй
докато пукнат.
Някой заменя
жена и деца за Москвич
(може и чукнат).
Червеното теле ояднява
поради липса на водопой
защото развинтени части небе
се продават
за огромно количество плява
с която се основава
от глава на министър
и бала памук
многоличната фирма:
„ еротичен модел от суджук „.

И понеже строят се разпилява
спаружват се човечетата
със псувистене -
някои от тия кретени
обаче се пукат
и вместо да оставят телето на мира
го разфасоват
и го раздават
като домакински фетиш
та всяка една домакиня
да мастурбира
понеже мъжът ѝ
се не прибира
защото отглежда далече оттук
ламаринени краставици
в брезентовото поле
между които щъкат
малки червени динозавърчета
които толкова много се ...
ПУК ! ...

А горе, над тия виси една летяща клозетна чиния
и праща секретно послание

до всички съветски космически апарати:
„ вселената се управлява „
от голяма група дегенерати „

12.01.1991 г.

АБОРТ

По коленете ѝ се стича кръв.
Това са соковете от дървото на живота
Създанието е смисъл пръв
на всяка нейна клетка
музика и ноти
неадресирани гамети
парцалени банкноти
и пречат да те ражда

любовта не е причина да се родиш
при все че свободната любов
ръжда не хваща
от идещите кисели безмислени дъждове
в Страната на желанието
да бъдем виновни.

Бъди ми приятел, ембрионе
ти още не знаеш –
майка ти ще бъде съдена
или за геноцид
или за евтаназия
Ти можеше да бъдеш
обикновен нещастник
президент
или еквивалент на всеки смъртен.
Бъди ми поне съучастник
ембрионе.

СИКТИР БЕЙБЕ БЛУС

Ех, това е татко, трябваше да се случи
ако те питат от какво, татко
умря кучето, кажи им
сиктир бейбе блус

Благоверната, татко, благоверната
спала с благонадежден, татко
нейната верица, татко
сиктир бейбе блус

А нея, татко, за нея
да я гръмна ли, да я режа ли,
или по-добре, татко
сиктир бейбе блус

Аз си тръгнах, татко, тръгнах си
над гнездото летят лешояди, татко
тяхната майка, татко,
сиктир бейбе блус

Ако те тревожат, татко, стреляй
не давай да накълват месото, татко
моето месо, татко
сиктир бейбе блус

Тази вечер, татко, ще вечерям лешояди
а утре ще пише във вестника:
куче яде птица
дави се с перушина
сиктир бейбе блус

И това е татко, сиктир бейбе блус
не, това е лудница, татко
вашата майка на всички ви
сиктир бейбе блус

1991 г.

ДЕФЛОРАЦИЯ

Екологично чисти люде
женени за бабички гнусарки
с вечната влажна хлебна троха
в ъгъла на устата
аз мразех много преди
Първата си жена.

Аз мразех приказките,
но измислих Големия Изнасилвач
от Приказки за Всяка Жена
сред Алкомерия, Твориади и прочие живина
намразих Истинския мъж от същата приказка
написах за него това-онова
за вятър и дъжд...
Аз мразех Героя (лирическия)
бродещ от Никъде в Небъде
пунически мразех
размразявах, замразявах
докато се скапаха и тримата
от Небилото
защото те крещяха, крещяха,
не се накрещяха в главата ми:

Вземи шапката на Плашилото, момче
рисувай, картини, момче
облаците свършват там,
където момчето ми,
започват птиците
хвани всички и всичко за циците, момче
псувай, момче, и не псувай
дишай, не дишай, римувай ...

А над мен умът ми ражда
куп безплодни мисли
обърква се и почва отначало
завира в черепа ми,
после дълго плиска
попива в листовете
и вяло умира, невидял как
трите човечета от приказките
се разбягват пред
Размахания Пръст
на Пазача на Плашилата
пред Прелата на Дефлорациите

в Общественото Съзнание
и пред Останките
и Наченките
в сянката на
Добре Дошлото Съмнение

където аз, невръстен
тръгнах полугол
от всички вас
разпитан непопитан
изпросил си пари
за алкохол,
за книги,
свещи
и молитва,
нахраних Дракона с очите си.

Но неприятностите ми
не свършиха.
Очаквам невърморен
Гарваните си.
Ще ги гостя
със люта женска мърша
и ще ги накарам да повярват.
Че съм жив.

1996

със пет
плюс
трийсет
камъка
във джоба
и още толкоз сливи във устата
не бих могъл дори за проба
да знам кое кое е във играта.
Но има дни
ще ходя
по земята,
езикът ми
не ще се
умори
на славните
момичета
бедрата
да слави
с пет
плюс трийсет
камъка дори...

из: „Под дървото на Франсоа на пиршеството на душата„

Мартин К.

P.S. Книгата „ДЕФЛОРАЦИЯ“ от Мартин Карбовски е издадена през 1994-та година като апокриф с помощта на приятели и 100 долара от Любен Дилов-син.